

# РЕШЕНИЕ

№ 29083

гр. София, 04.09.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в**  
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Златка Илиева**

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1040** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39, ал.1 от Закона за защита на личните данни, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. И. М., чрез адв.С. С. срещу Решение № 513005-169 от 31.12.2024г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, в частта, в която е отказано изтриване и заличаване на личните данни на Д. И. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система-С., във връзка с Досъдебно производство ЗМ3309/11.11.2003г. по описа на 03 РУ – СДВР и наказателно производство по НОХД № 5463/2008г. по описа на СРС, НО, 11-и състав.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Оспорващият изтъква, че от датата на осъждането му, до настоящия момент е изтекъл период от повече от 15 години, без да е извършил друго престъпление, поради което за същия са настъпили законовите основания за реабилитация. Уточнява, че през това време срещу него не са образувани и водени други наказателни производства. С оглед посочено, моли съда да има предвид, че извода, че следва данните на М. да продължат да се обработват в масивите на МВР, не почива на обективни данни, а е единствено базиран на субективната преценка на административния орган, каквото категорично не е предписанието на Съда на ЕС, дадено с Решението по дело № С - 118/2022г. На следващо място счита, че обжалвания акт е незаконосъобразно в атакуваната му част, поради липса на мотиви. Моли за отмяна на процесното решение, като неправилно и незаконосъобразно, поради противоречие с закона и на практиката на ЕС, както и поради немотивираност и връщането му като преписка за ново произнасяне на директора на СДВР със задължителни

указания относно правилното приложение на закона.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата на основанията, изложени в нея. Моли за отмяна на Решение № 513005-169 от 31.12.2024г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, в частта, в която е отказано изтриване и заличаване на личните данни на Д. И. М.. Претендира присъждане на разноски, за което представя списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът -Директора на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото са представени писмени бележки, с които се оспорва жалбата с подробно изложени аргументи. Моли се за нейното отхвърляне. Претендирано е юрисконсултско възнаграждение в размер по преценка на съда и е направено възражение за прекомерност по отношение на адвокатския хонорар.

Административен съд София - град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не се спори, че административното производство по издаването на оспорения акт е започнало с постъпило заявление рег. № 513005-139/11.11.2024г. /л.34/ по описа на СДВР, подадено от Д. И. М., с което е поискал да бъдат заличени всички лични данни от системата на МВР във връзка с водени срещу него заявителски материали, досъдебни производства, задържания в районни управления и следствени дела.

От административната преписка е видно, че, след извършена служебна проверка, е установено, че срещу заявителя са налични следните приключили производства, водени срещу него: ЗМ 3309/11.11.2003г., ЗМ 1754/19.07.2004г. и ЗМ 1194/07.06.2006г., всички по описа на 03 РУ-СДВР, както и задържания от полицейски орган за 24 часа със Заповед № 21932/31.05.2006г. по описа на 02 РУ-СДВР и Заповед № 736/02.06.2006г. по описа на 03 РУ-СДВР.

Представено е становище /л.31/ от Началник сектор ИО, от което се установява, че по ЗМ 3309/11.11.2003г. по описа на 03 РУ-СДВР, е образувано НОХД № 5463/2008г. СРС. С присъда на СРС, потвърдена с решение № 947/03.07.2009г. на СГС, НО, 12-и въззивен състав по ВНОХД № 2235/2009г. Д. М. е признат за виновен за деяние по чл.143, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК, вр. чл.55, ал.1, т.2, и е осъден на наказание „глоба“ в размер на 500 лв. В становището се сочи още, че в А. на МВР се обработват личните данни на Д. И. М. и във връзка с приключило наказателно производство по което е постановена оправдателна присъда на СГС № 401/03 по НОХД № 862/03 по описа на СГС, НК, 1-ви състав, потвърдена с Решение № 525/2004 г. по ВНОХД № 1148/2004 г. по описа на САС и влязла в законна сила на 27.07.2005г. Въз основа на същата, е снета полицейска регистрация № 6950/20.06.2001 г. на 03 РУ – СДВР със Заповед № 32863-3156/21.08.2024 г. на директора на ГДНП и заличени личните данни на лицето по ЗМ 1943/21.06.2001 г. на 03 РУ - СДВР на основание подадено искане с вх. № 328605-8/15.01.2024 г. по описа на ГДНП.

Въз основа на установеното със становището, е предложено въведените за лицето данни във връзка с досъдебно производство ЗМ 3309/11.11.2003 г. по описа на 03 РУ - СДВР, да не бъдат изтрити, а да бъдат изтрити личните данни във връзка със ЗМ 1754/19.07.2004 г. и ЗМ 1194/07.06.2006 г., всички по описа на 03 РУ - СДВР, задържания от полицейски орган за 24 часа

със заповед № 21932/31.05.2006г. по описа на 02 РУ - СДВР и № 736/02.06.2006г. по описа на 03 РУ - СДВР, както и във връзка с посоченото по-горе наказателно производство по НОХД № 862/03 по описа на СГС.

Въз основа на проверката, вследствие на подаденото заявление с искане да бъдат заличени всички лични данни на заявителя Д. И. М. от системата на МВР във връзка с водени срещу него заявителски материали, досъдебни производства и задържания в районни управления и следствия, е издадено и процесното решение рег.№ 513005-169/31.12.2024г. на Директора на СДВР.

Административният орган е преценил, че не е налице основание за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, предвид че в чл. 3 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г., изменена и допълнена с Инструкция № 81213-1127/11.09.2018 г., за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, не е предвидена хипотеза за заличаване на лични данни, в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, включително и при настъпила реабилитация. Обосновал е извод, че не са установени факти, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на Д. И. М. и данните, въведени във връзка с досъдебно производство ЗМ 3309/11.11.2003 г. по описа на 03 РУ - СДВР, следва да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

С тези мотиви, е отказал изтриването на личните данни на Д. И. М., ЕГН [ЕГН], обработвани в Интегрирана регионална полицейска система - С. във връзка с досъдебно производство ЗМ 3309/11.11.2003 г. по описа на 03 РУ - СДВР и Наказателно производство - по НОХД № 5463/2008 г. по описа на Софийския районен съд и е изтрил личните данни на заявителя във връзка със ЗМ 1754/19.07.2004 г. и ЗМ 1194/07.06.2006 г., всички по описа на 03 РУ - СДВР, както и задържания от полицейски орган за 24 часа със заповед № 21932/31.05.2006 г. по описа на 02 РУ - СДВР и № 736/02.06.2006 г. по описа на 03 РУ - СДВР и наказателно производство по НОХД № 862/03 по описа на СГС.

По делото е приложен и Протокол за заличаване на лични данни на физическо лице в интегрирана регионална полицейска система-СДВР с рег.№ 513р-593/03.01.2025г. /л.29/, съставен в изпълнение на процесното решение № 513005-169/31.12.2024г.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Решението е връчено на дата 13.01.2025 г., лично на Д. И. М.. Жалбата е подадена чрез административен орган на 21.01.2025г., поради което е депозирана в срок.

По същество, жалбата е основателна.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл. 29, ал. 1 от ЗМВР. Администратор на лични данни, по смисъла на ЗЗЛД, е министърът на вътрешните работи, съгласно чл. 29, ал. 1 от ЗМВР. Той може да оправомощава длъжностни лица, които да обработват личните данни. Във връзка с

това, е издадена Заповед № 8121з – 1111 / 08.10.2019 г., с която Министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник – директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12 – 22 от Регламент (ЕС) 2016 / 679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД, и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016 / 679 и по чл. 68 от ЗЗЛД.

Оспорената Заповед е издадена в предписаната от закона форма, съдържа реквизитите, посочени в чл. 59 от АПК, както и необходимите мотиви за нейното издаване. В нея изрично са посочени фактическите обстоятелства и правните основания, послужили за издаването ѝ. С оглед на това, съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че заповедта е издадена, без да са изяснение фактите, които са от значение за спора и че същата не съдържа мотиви.

Административният орган е спазил административно-производствените правила при издаването на заповедта. Видно от доказателствата по делото, административното производство е започнало по искане на заинтересованото лице, като след извършена служебна проверка, е изготвено становище-предложение, за уважаване на заявлението в една част и за отказ в друга.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки на чл. 21 от Инструкцията. В тази норма са изброени дефинитивно фактическите предпоставки, при чието наличие се изтриват личните данни, събирани и обработвани в МВР, а именно въз основа на: 1. влязъл в сила акт на орган на съдебната власт; 2. влязъл в сила акт на КЗЛД; 3. установено по служебен път несъответствие между оригиналния документ и извършеното обработване на данни във фонда; 4. отпадане на необходимостта от обработване на данните; 5. предоставяне на данни от субекта без правно основание по чл. 6, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 или в противоречие с принципите по чл. 5 от Регламент (ЕС) 2016/679; 6. основателно искане на субекта на данните - при упражняване на неговото право да поиска от министъра на вътрешните работи изтриване на личните данни, които го засягат; 7. основателно искане от органи или организации, предоставили личните данни, включително по силата на международен договор; 8. оттегляне на съгласието за обработване от страна на субекта на данни, когато обработването се извършва на основание съгласие; 9. изтичане на срока за съхранението на данните.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая формално не е налице нито едно от изчерпателно изброените в разпоредбата на чл. 21, т. 3 до т. 8 от Инструкцията материално-правните предпоставки за изтриване на личните данни на жалбоподателя, обработвани и съхранявани в информационните фондове на МВР.

От друга страна следва да се вземе предвид постановеното от СЕС решение от 30.01.2024 г. по дело № 118/2024 г.

Делото пред СЕС е образувано по преюдициално запитване, отправено от Върховния административен съд, който е поискал изясняването на това, дали поставените в Директива (ЕС) 2016/680 цели, допускат законодателни мерки на държавите-членки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и отпадане правото на субекта на данни за ограничаване на

обработването, заличаването или унищожаване на данните му.

В решението си СЕС е тълкувал дали чл. 5, във вр. с чл. 13, § 2, буква б) и § 3 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, във вр. с чл. 13, § 2, б. (б) и § 3 от същата, допуска национални законодателни мерки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и/или отпадане на правото на субекта на данните за ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните му.

Видно от Решението на СЕС, чл. 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5, чл. 10 и чл. 13, параграф 2, буква б) и чл. 16, параграф 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В т. 70 от Решението СЕС посочва, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. От друга страна, в т. 45 от Решението, съдът намира, че за да са „подходящи“, сроковете за такава периодична проверка трябва — в съответствие с член 4, параграф 1, букви в) и д) от тази директива в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата — в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо.

Според тълкуването на СЕС, подобно изискване не е изпълнено, когато, както е и в разглеждания казус, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Според СЕС, е задължително администраторът на лични данни, съхраняващ лични данни на осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер лице, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

Даденото от СЕС тълкуване, мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че извършването на проверка в горния смисъл, е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл. 22 от Инструкцията, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, чиито лични данни се съхраняват в съответните информационни фондове на МВР. Това означава, че в хода на административното производство по чл. 22 от Инструкцията, административният орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. Същата, освен предвидените в Инструкцията действия, следва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Дължима е проверка за естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено същото, евентуалната му връзка с други производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа, относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. В тази връзка, следва да бъде отбелязано, че в хода на административното производство е следвало да се провери дали не отпаднала необходимостта от обработване на данните – задължение и по чл.21, т.4 от Инструкция №8121з -1280/07.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в МВР, при което правният субект, комуто са делегирани правомощията на администратора на лични данни следва да има предвид и целите, за които се обработват процесните лични данни и приложимото право на ЕС. В случай, че целите съвпадат с тези по Директива /ЕС/ 2016/680 следва да се отчетат обстоятелствата посочени от АССГ и да са изложат мотиви за тях, а в случай, че същите се обработват за други различни цели, което е допустимо съгласно /7/ от преамбюла на Директива /ЕС/ 2016/680 , следва да се посочат същите в крайния акт. В случай, че тези други цели попадат в обхвата на Регламент /ЕС/ 2016/679 в хипотезата на чл.42, ал.3 ЗЗЛД следва да се има предвид, че регламентът е директно приложим и с примат пред националното право. Съгласно чл.17, ал.1, б.а от Регламента субектът на данни има правото да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, а администраторът има задължението да изтрие без ненужно забавяне личните данни, когато същите повече не са необходими за целите, за които са били събрани или обработвани по друг начин. /В този см. решение № 1863/25.02.2025г. на ВАС, по адм. дело № 7671/2024г./.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС). Т.е. необходимо е административният орган, да извърши проверка и да прецени баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом

съхранението им вече не е необходимо.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайния акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събирани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер. /В този см. решение № 6614/30.05.2024г. на ВАС, по адм.дело № 11601/2023г./

Мотивите на органа не могат да се заместят от съда при осъществяване на съдебен контрол в хипотезата на съдебно оспорване на акта, поради което липсата им в оспореното решение, безспорно установена в настоящото производство, е нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществени и е самостоятелно основание за отмяната му. /В този см. решение № 6758/04.06.2024г. на ВАС, по адм. дело № 6492/2021г./

Делото следва да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне по направеното заявление рег. № 513005-139/11.11.2024г., при съблюдаване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, основателно е искането за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя. Претендирано е адвокатско възнаграждение в размер на 1440 лв., срещу което е направено възражение за прекомерност от ответната страна.

Съдът намира последното за основателно. Делото не се отличава с висока фактическа и правна сложност. Проведено е само едно съдебно заседание, не са ангажирани допълнителни писмени и гласни доказателства, не е назначавана експертиза. Ето защо, съдът намира, че справедливият размер на дължимото адвокатско възнаграждение е този от 1000 лева. М полза на жалбоподателя следва да се присъди и заплатената държавна такса в размер на 10 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 18-ти състав,

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от Д. И. М. срещу Решение № 513005-169 от 31.12.2024г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, в частта, в която е отказано изтриване и заличаване на личните данни на Д. И. М., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система-С., във връзка с Досъдебно производство ЗМЗ309/11.11.2003г. по описа на ОЗ РУ – СДВР и наказателно производство по НОХД № 5463/2008г. по описа на СРС, НО, 11-и състав.

ВРЪЩА делото като преписка на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, за ново произнасяне, по направеното от Д. И. М. искане да бъдат заличени всички негови лични данни от системата на МВР във връзка с водени срещу него заявителски материали, досъдебни производства и задържания в районни управления и

следствия, при съблюдаване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати Д. И. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 1010 /хиляда и десет/ лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ